

„OMA RAHU MA ANNAN TEILE.”

Joh. 14,27.

Meie Aeg

KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 6 (24)

1992

4. AASTAKÄIK

Käesolevas numbris:

- Vabaks Egiptusest
- Abikaasa valik
- Evangelist Uus-Meremaalt

Külalislahkuse puudutus on ter-
vendav. Seepärast ütleb Pau-
lus: „Olge külalislahked.”

Külalislahkus loob õhkkonna,
valmistab paiga, kuhu teisel on hea
tulla. Paiga, mis on nagu vaba is-
tekoht puupüsti täis ooteruumis ini-
mese jaoks, kes on väsinud. Kas su
kodus jätkub ruumi sõbrale — nii
kaasinimesele kui Jeesusele?

Kui täidame selle paiga oma
mõtete ja arusaamadega, ei
jää ruumi teisele. Külalislah-
kus ootab meie tõtakuse vaibumist,
tahet kuulata.

Ta ootab meilt südamealandlik-
kust. Kui meid täidavad vaid
meie elukogemused ja me tõl-
gendame nendega teise omi, ei tee
me ruumi sõbrale. Ainult oma sü-
dame rikkus muudab meid üksildas-
teks inimesteks.

Külalislahkus ei suru oma ju-
tuga teist nurka. Ta jätab kü-
lalisele võimaluse ennast avada.
Siis, kui teine avab oma süda-
me rikkuse, saame ka meie tema
andidest rikkamaks. Muutume het-
keks ise külaliseks ja tulijast saab
võõrustaja. Sünnib sõprus.

Õnnistust saame sel määral, mil
määral anname ruumi teisele
— oma kaasinimesele ja Jee-
susele.

HH

Piibli õpetus Kristuse teisele tulemisele eelnevalt uurimiskohtust kõneleb tõsiasjast, et Jumal langetab enne Kristuse teist tulemist otsuse nende inimeste saatuse suhtes, kes on tunnistanud, et nad usuvad Kristust ning kelle nimed on kirja pandud läevas (Tn 12, 1; Lk 10, 20; Ilm 3, 5).

Usk ja teod

Uurimiskohus näib tõstatavat probleemi usu ja tegude vahekor-
rast. Paulus kirjutab: „Sellepärast
me arvame, et inimene mõistetak-
se õigeks usu läbi lahus käsu te-
gudest” (Rm 3, 28). Johannes üt-
leb, et Kristuse tulekule eelneval
ajal peavad Jumalale ustavad inimesed
Jumala kätte ja Jeesuse
usku (Ilm 14, 12). Need ütlused
ei ole teineteisele vastukäivad.
Seda kooskõla kujutas ka maine
pühamuteenistus.

Jumal kuulutas vana-aja Iis-
raelile evangeeliumi pühamu ja
selles toimuva teenistuse abil. Piib-
el ütleb: „Sest rõõmusõnum on
kuulutatud meile nõnda nagu nei-
legi. Ent kuulnud sõnast ei olnud
neile kasu, sest see ei imbutud
usu läbi neisse, kes seda kuulsid”
(IIbr 4, 2). Pühamuteenistus kõ-
neles kujundlikus keeles igavesest
lunastusplaani: lepitusest, Kristu-
se vahendustööst, pattude tunnis-
tamisest ja andestamisest, käsust,
kohtust ja õigeksmõistmisest.

Keskseim kujund pühamus oli
loomohver — sümbol Kristuse sur-
mast. Kogu pühamuteenistuse —
nii nagu kogu lunastusplaani —
alus on Jeesuse ohver inimkonna
eest (1 Pt 1, 19; Ilm 13, 8; Jes
53. ptk.).

Kõik inimesed on pattu teinud
ja seetõttu ei saavuta ükski seda
täielikku patutuse taset, mida on
vaja pääsemiseks (Rm 3, 23). Ise-
gi siis, kui saavutaksime täiuslik-
kuse ega teeks enam pattu, ei saa
me saavutada päästeks vajamine-
vat õigust oma varemtehtud pat-
tude pärast. Jeesus, kes elas inimesena
siin maal ja jäi patuta ning
suri meie eest, pakub meile oma
laitmatu elu teeneid. Ta pakub
oma õigust meile vaba annina meie
kündimatusel asemel. Tänu selle-
le (Rm 5, 8) saab Isa meid vastu
võtta.

Igal hommikul ja õhtul ohver-
das preester pühamus erilise ohvri,
põletusohvri, mis kujutas Kristu-
se õiguse kestvust (2 Ms 29,
42). See ohver kinnitas kahetse-

VAEKAUSIL

vale iisraelasele (kes toetus uss
töotusele), et andustus on ikka veel
saadaval — iga päev, 24 tundi
ööpäevas. Ka suure Lepituspäeva
pidulike tseremooniade ajal põles
hommiku- ja õhtuohver altaril (4
Ms 29, 7—11). Kahetsenud patu-
ne nägi Suurel Lepituspäeval selles
sümbolis Kristuse teeneid. Sama-
moodi kaitsevad Kristuse teene-
d Tema järelkäijaid kogu lepi-
tuspäeva ehk kohtupäeva jooksul,
milles me praegu elame.

Kristlaste teod, inimeste teod,
kes tunnustavad, et nad austavad
Kristust, on kohtu ees (2 Kr 5,
9—10; Rm 14, 10, 12). Ometi ei
ole teod need, mille põhjal Jumal
inimese kas vastu võtab või hül-
gab. Ei, teod ainult näitavad, kas
inimene on Jumala tegelikult vastu
võtnud või Teda põlanud. Kristu-
se teisele tulemisele eelnevas
kohtus kinnitab Jumal lihtsalt lõp-
likult selle valiku, mille inimene
on juba teinud.

Meis igapähe olev Juudas

Mõtle Juudase loole. Jeesus ei
hüljanud Juudas, vaid Juudas reetis
Jeesuse. Juudas on traagiline
näide sellest, miks peab Jumal lan-
getama inimese suhtes lõpuks eita-
va otsuse (Ilm 3, 5; Mt 10, 32—
33; Lk 12, 8—9).

Juudas oli Jeesust tundma õp-
pinud. Jeesuse imeteod olid teda
liigutanud. „Ta pidas Jeesuse õpe-
tust parimaks kõigest, mida oli
eales kuulnud. Ta armastas suurt
Õpetajat, ja igatses olla Tema läheduses.
Juudas soovis, et ka tema
elus ja iseloomus toimuks muu-
tus, ning ta lootis, et see toimub
siis, kui ta seob ennast Jeesusega”
(E. G. White, „Ajastute igat-
sus”, 688). Kuid, mis siis ikkagi
juhtus?

„Juudas hellitas eneses ahnust,
kuni see sai tema elus kõikeval-
davaks. Armastus mammona vastu
sai võitu armastusest Kristuse
vastu. Olles ühe pahe ori, andis
ta saatanaile võimaluse juhtida teda
üha sügavamale patusse” (samas,
688).

Juudase hukutas patt mitte sel-
lepärast, et Jeesus poleks saanud
talle andeks anda, vaid sellepärast,
et Juudas polnud nõus vastu võt-
ma andestust. Keeldudes loobu-

mast patust valis ta tegelikult Jee-
suse asemel patu. Sama on toimu-
nud iga inimesega, kelle nimi on
küll eluraamatus, kuid kes sealt
lõpuks kustutatakse (Ilm 3, 5).

Saatan tunneb evangeeliumi.
Ta teab, et inimene ei saa „õige-
ks käsu tegudest, vaid üksnes Kristu-
se Jeesuse usu kaudu” (Gl 2,
16). Saatan teab hästi, et mitte
miski, mida tema teeks, ei suuda
muuta, väärata ega katkestada Ju-
mala armastust meie vastu; et „ei
kõrgus ega sügavus ega mingi muu
loodu või meid lahutada Jumala
armastusest, mis on Kristuses Jee-
suses, meie Issandas” (Rm 8, 39).
Seetõttu püüab ta iga hinna eest
teha seda, et meie lahutaksime end
Issandast. Ainus, kuidas seda saa-
vutada, on kõita meid patuga ja
hoida meid selles, et me valiksi-
me lõpuks Jeesuse asemel patu
nagu tegi Juudas.

Meil tuleb olla otsustav iga
asja suhtes, mis nõrgestab meie
suhet Kristusega. Patt on surmaks
mitte seetõttu, et seda poleks või-
malik andeks saada (Jumal igat-
seb meile meie patud andeks anda.
Rist kõneleb sellest.); patt on sur-
maks seetõttu, et see viib meid
kaugemale ühendusest Jumalaga.

Siinpool Kristuse teist tulemist
on meiega alati meie patune ole-
mus. Meil tuleb alati võidelda oma
langenud olemuse nõudmistega.
Meil tuleb alati olla valvel meie
elava kurjuse pärast. Kuid me ei
pea pattu tegema! Jumal töötab
anda meile jõudu pattu võita. Kui
me ikkagi pattu teeme, on ilmne,
et me oleme otsustanud jätta pak-
kunud jõu enda jaoks kasutamata.
Me teeme pattu, kuna valime sõltu-
matuse jumalikust jõust (1 Jh 2,
9; Jd 24; Rm 6, 1—2).

Teod ei päästa meid, nad ei
saa meid päästa ega olegi mõeldud
meid päästma (Gl 2, 21). Kuid
see ei tähenda, et tegudel poleks
mingit tegemist meie päästmisega
(Rm 2, 13). Vastupidi — need on
tõendid meis toimunud muutustest.
„Näita mulle oma usku lahus te-
gudest,” ütles Jakoobus, „küll mina
näitan sulle usku oma tegudega”
(Jk 2, 18).

Lunastus on tervik! Meil ei
ole piisavalt pääsemiseks vajalik-
ke tegusid ega saagi olema. Just

seepärast vajame me pidevalt Jee-
sust ja Tema õiguse kaitset.

Universumi vajadus

Kõikevõimne Jumal ei vaja
uurimiskohtu, kuid ümbritsev uni-
versum vajab. Patt ei ole ainult
selle maa probleem. Mäss algas
taevas (vt. Jes 14, 12; Hes 28,
11—16; Ilm 12, 7—9). Kristuse
ja saatana vahelise võitluse juur-
red ulatuvad palju kaugemale kui
see maa (Ef 3, 10).

Jumal oleks võinud hävitada
saatana niipea, kui saatana mässu
tõstis. Kuid hoolimata mõtmatult
suurest hinnast on Jumal otseko-
heselt ja õiglaselt avalikustanud
patu ja vastuhaku olemuse. Nii
annab Ta igaveseks vastuse Tema
vastu esitatud süüdistustele. See-
pärast läheb Jumala valitud tee —
vastuse saamine esitatud küsimus-
tele — uurimiskohtu kaudu.

Pilk maisele pühamuteenistu-
sele õpetab, et lunastusplaani ei
lõppenud ohvriga. Lõppu ei tul-
nud enne patu lõplikku hävitamist
Lepituspäeval, mil kõik leiris kuh-
junud patud tunnustati elava siku
pea kohal ning loom viidi seejärel
kõrbesse (vt. 3 Ms 16 ptk.).

Taanieli raamatu 7, 9—10 esi-
tab tähelepanuväärse kirjelduse
Kristuse teisele tulekule eelnevalt
kohtust suure hulga taevaste ole-
vuste juuresolekul: „Tuhat korda
tuhat teenisid teda, kümme tuhat
korda kümme tuhat seisid tema
ees! Kohus võttis istet ja raama-
tud avati!” (salm 10).

Enne suure võitluse lõppemist
peab taevastele olevustele saama
selgeks, miks osa end Jumalasse
uskuvateks nimetanud inimestest
peab hukkuma, teised aga saavad
eesõiguse elada koos Jumalaga
igavesti. Taevase kohtu lõpul
hüüavad taevased olevused:
„Tõesti, Issand Jumal, sa Kõik-
võimeline, tõelised ja õiged on sinu
kohtuotsused!” (Ilm 16,7).

Ilmutuseraamatu 14. peatükk
kõneleb inglise, kellel on „igave-
ne evangeelium” lõpuajal (s. 6).
Ta kuulutab: „Kartke Jumalat ja
andke temale au, sest on tulnud
tema kohtutund” (s. 7). Seega hõl-
mab „igavene evangeelium” ka
kohut.

CLIFFORD GOLDSTEIN
(lühendatult „Ministry”
2/92)

Mina olen teid valinud...

„Minul on riiklikud asjad!” kuulutas kuueaastane Triinu emale ja isale ning marssis tähtsa näoga teise tuppa. Emal kiikas ukse vahelt, mida tütar teeb. Triinu oli ennast laua taha istuma sättinud, pliiatsi ja tühja paberilehe otsinud ning maalimisega hoolikalt hoolikalt keeleots püüdnud suust välja vaadata. Ei läinudki kaua aega, kui ema, isa ja vanaema said teada, milliseid riiklikke tähtsusega mõtteid Triinu mõlgutas. Suurte trükitähtedega oli paberilehele kirjutatud: „VALITA LAKLE PAREK”.

Eesti rahvas käis aastakümnete järel endale taas presidenti ja Riigikogu valimas. Valimiskampania mitmekülgsus ei jätnud puudutamata isegi lapsi! Sajad inimesed kutsusid kaasmaalasi üles: „Vali mind! Vali mind!” Tuhanded inimesed seisid valiku ees: millist kandidaati eelistada. Tuli valida teadmise, et valikust sõltub olulisel määral see, kuidas läheb elu isamaal edasi eelolevaid aastaid. Valikus peitus varjatud küsimus: täna valin mina riigijuhte, kas riigijuhid valivad ka rahva, s.t. minu?

Igal päeval tuleb meil seista valikute ees. On valikuid, mis puudutavad üksnes meid ja on valikuid, mis puudutavad inimesi meie ümber. Igal valikul on tagajärjed.

Vahel tundub, et valik on tähtsusetu ega lähe kellelegi korda. Tõsiasi on, et elu koosnebki pisiasjadest. Pisiasjadest moodustuvad suured ja tähtsad asjad.

Mõelgem „hea ja kurja tundmise puule” Eedeni aias. Selle vilja oli Jumal keelanud inimestel süüa. Kui lihtne oleks Jumala sooviga arvestada. Mõelda vaid — üks puu tuhandete viljakandvate puude keskel!

Ometi oli Eeva ühel päeval „hea ja kurja tundmise puu” juures, sirutas käe ja söi keelatud vilja. „Milline väike asi!” võib mõnigi inimene väita. „Kas Jumal on tõesti nii kitsarinnaline, et teeb

säsest elevandi?”

Jumal ei ole kitsarinnaline, kuid Jumal ei vaata elu näilistele pisiasjadele läbi sõrmede. Ta juhindub kindlastest printsiipidest. Ja ühe printsiibi, millest Universumi Valitseja lähtub, on Laulja sõnastanud nii: „Ma ei riku oma lepingut ega muuda seda, mis on lähtunud mu huulilt!” (Ps 89, 35). Jumal oli aegsasti hoiatanud, et keelatud puu vilja söömine toob endaga kaasa traagilised tagajärjed.

On kummuline mõelda, et Aadama ja Eeva väär valik seadis ka Jumala valiku ette: „Mida teha pattu langenud inimesega?” Jumal valis lunastusplaani.

Enamus Aadama ja Eeva järglasi ei valinud Jumalat. Tagajärgede kohta kirjutab Mooses: „Aga maa oli Jumala palge ees raisku läinud ja vägivald täitis maad” (1 Ms 6, 11). Inimeste vägivald kisesendas õiguse järele ja kurjus sai teenitud karistuse. Kuid Jumal jäi oma valiku juurde.

Jumala valikut iseloomustab ka Iisraeli rahva valimine, et selle rahva kaudu säilitada Taeva Jumala tundmine inimeste seas: „Sest sa oled Jehoovale, oma Jumalale pühitsetud rahvas; Jehoova, su Jumal on sind valinud olema tema le omandrahvaks kõigist rahvaist, kes maa peal on!” (5 Ms 7,6). Jumal ei valinud Iisraeli rahvast nn. „siniverelisuse” pärast. Jumala valiku eelduseks oli inimeste valik. Iisraeli eisisad Aabraham, Iisak ja Jaakob armastasid Jumalat ja olid Talle ustavad. Seevastu rahvad, kelle keskel nad elasid, olid valinud ebajumalate teenimise. See tingis Jumala valiku.

Jumal andis oma rahvale seadused, millest elus juhinduda. Nende seaduste varal tõusis Iisraeli ühiskond tollastest rahvastest moraali poolest peajagu kõrgemale.

Jumal oli andnud oma valitule parima. Ometi läks Iisrael sama teed, mida Eeva Eedenis. Ja siis, kui Jumal läkitas oma Poja —

Jeesus Kristuse — võttis valitud rahvas Ta enam kui jahedalt vastu. Apostel Johannes kirjeldab seda oma evangeeliumi alguses nii: „Ta tuli sellesse, mis tema oma, ja tema omad ei võtnud teda vastu” (Jh 1, 11).

Sellele vaatamata kinnitas Jumal oma Poja läkitamisega valikut, mille Ta oli teinud Eedenis. „Mitte teie ei ole mind valinud, vaid mina olen teid valinud...” rõhutas Jeesus oma järelkäijatele mõned tunnid enne vangistamist, kohtumõistmist ja hukkamist (Jh 15, 16). Koos Kristuse ristisurmaga kaotasid juudid oma eesõiguse olla erilisel valitud.

Jeesuse väide, et Ta on meid valinud, hõlmab kogu inimkonda. Erilises mõttes aga neid, kes on vastanud Jeesuse üleskutsule usaldada oma elu Jumala kätte. Praktikas tähendab Jeesuse valik Tema ennastunustavat inimeste teenimist.

Jeesus andis kõik — oma nooruse, aja, tervise, materiaalsed vahendid ja lõpuks ka elu selleks, et Teda ümbritsevad inimesed võiksid kogeda rõõmu elust, kurjuse ja vägivald kütkest vabane misest. Tema lähedus tegi vanu ja noori, vaeseid ja rikkaid, mehi ja naisi tõeliselt õnnelikuks. Need Jeesuse järelkäijad, kes vastasid jaatavalt Jeesuse kutsule: „Tulge minu juurde kõik, kes olete väevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise! Võtke endi peale minu ike ja õppige minust...” teenisid inimesi sama ennastsalgavalt, nagu seda oli teinud nende Õpetaja.

Elu on näidanud, et samad seosed on kehtivad meie päevil. Teenimise efektiivsus on sõltuvasse motivatsioonist.

Jumal on kutsunud meid igaüht mõtlema oma ligimesele. Me ei ela isoleerituna, vaid õlg-õla kõrval sadade ja tuhandete inimestega. Seetõttu ärge unustagem kunagi tõsiasi: inimesi teenida võime kristlikult ainult siis, kui oleme valinud maailma Päästja — Jeesus Kristuse!

..Mitte ainult leivast...

REIN KALMUS

Vabaks Egiptusest.

„Vabaduseks on Kristus meid vabastanud. Püsige siis selles ja ärge laske endid jälle panna orjakkese” Gl 5,1.

Umbes 3,5 aastatuhandet tagasi väljus enam kui kaks miljonit heebrealast Egiptusest, et suunduda neile tõotatud kodumaale, mis asus mõnesaja kilomeetri kaugusel. Ühe ajaloohetkega sündis rahvas. 215 a. varem oli Iisraeli rändkarjakasvatajate sugukond siirdunud Egiptusse. Ajapikku oli Egiptuse põlisrahvas arvukaks saanud ümberasunute sugukonna orjastanud. Ja siis hakkasid arenema tormilised sündmused, millest on saanud kuulda kogu inimkond.

Kõnealuse rahva hulka sündis Jumala plaani ja ettekuulutuse kohaselt maailma Lunastaja.

Umbes 3,5 aastatuhandet tagasi astus ajaloo näitelavale vaba rahvas, kes pidi olema Jumala tunnustaja maailmas, mis oli kaotamas Kõigekõrgema tundmist. See rahvas pidi olema Jumala moraalscaduste edasikandja ja hoidja ning Tema plaanide avalikustaja. Jumal nimetas Iisraeli oma pojaks, oma esmasündinuks.

Meenutades ajalugu, ütlevad apostel Paulus: „Ent need lood sündisid meile eeltähtsuseks” ja „on kirjutatud meile manitsuseks, kellele maailma lõpu ajad on vastu jõudnud” (1 Kr 10,6.11).

Vaadakem põgusalt selle loo õppetunde, ja veendugem, et Iisraeli rahva vabanemises ja sünnikogemuses peegeldub praktiliselt iga kristlaseks saanud inimese patust vabanemise ja uuestisünni kogemus.

Issand ütles Moosesele: „Ma olen küllalt näinud oma rahva viletsust, kes on Egiptuses, ja ma olen kuulnud nende kisendamist sundijate pärast; seetõttu ma tean nende valu ja olen alla tulnud neid egiptlaste käest päästma ja neid sellelt maalt viima heale ja avarale maale...” 2 Ms 3,7—10.

Egiptus sümboliseerib maa-ilmalikkust. Tõotatud Kaanan on sümbol taevariigist. Vaarao esindab Jumala-eitust.

Jumal tundis kaasa orjusse languile ja läkitas vabastaja. Rahvas tunnetas neil lasuvat rasket iket. Nad kurtsid seda üksteisele, unistasid paremast põlvest ja hellitasid südames lootust vabanemisele. Küllap oli juttu ka esivanemate Jumalast ja Tema tõotustest, kuid paljud ei osanud enam Temalt abi oodata.

Tänapäeva inimesel on sageli raskusi. Pinged on väljaspool ja pinged on seespool. Kurtmine ja nurisemine on tavaline. On inimesi, ja küllap oli ka muistsete heebrealaste hulgas Egiptuses neid, kes püüsid teha optimistlikku nägu ja väita, et asjad pole lootusetult halvad — olemesöönnud, joonud, riides ja armastame veel.

Kuid me oleme oma olemuselt patused ja see vaarao, kes meie elu mõrkuks teeb, valitseb meie sees ning kasutab sundijaina meie himusid, soove, nõrkusi ja kalduvusi.

Jeesus ütleb: „Tulge minu juurde kõik, kes olete väevatud ja kooramatud, ja mina annan teile hingamist!” Selle kutse vastuvõtmist takistab nii nagu heebrealastel, kes olid orjuses minetanud Jumala tundmist, umbuskutsuja suhtes ja enesekohkus, mis ei luba tunnustada ennast kellegi või millegi orjaks.

Jeesuse-aegeid juudid kinnitasid Jeesusele: „Meie oleme Aabrahami sugu ega ole veel iialgi kedagi orjanud” (Jh 8,33), ehkki nad olid ka sel hetkel Rooma ikke all. Seepeale osutas Jeesus selgelt olulisimale: „Ma ütlen teile, et igaüks, kes teeb pattu, on patu ori!”

Alles siis, kui inimene hakkab igatsema vabanemist, tajub ta, milline ori ta tegelikult on.

„Ja vaarao käskis selsamal päeval rahva sundijaid ja ülevaatajaid, öeldes: „Ärge koguge ega andke enam rahvale õlgi telliskivide tegemiseks nagu varem. Nad mingu ja korjaku ise endile õlgi! Ja telliskivide määr, mis nad tänini on teinud, pange neile peale, ärge seda vähendage. Saagu orjus meestele raskemaks, et neil oleks sellega tegemist ega kuulataks vale kõnesid” 2 Ms 5,6—9.

Igaüks, kes on üritanud murda

elurutiini, astuda välja teda orjastanud harjumuste ringist ning otsustab saada usklikuks, tajub oma jõupingutuste viljatust ja kogeb pigem suurenevat survet.

Kitsikuses olevale inimesele näib Jeesus segajana ja Piibli usk koorima suurendajana; Piibli tõde häirib harjunud rütmi ja rikub niigi viletsa suhte „isandaga”. Ori mõtleb murega tellisenormile. Maa, mis piima ja mett jookseb, näib olevat kättesaamatus kauguses.

Ometi oleme Issandale liiga kallid, et Ta meist selle tõttu solvunult eemalduks. Ta teab, et meie südames nõõgub soov tõelise vabaduse, rahu, õnne ja armastuse järele.

Kõikvõimsaks peetud vaarao tundis mitte millekski tunnustatud heebrealaste Jumala vägevast käst. Aegamööda kasvas ka Iisraeli usk ja usaldus Jumalasse.

Nähes, et Iisraeli oli võimatu kinni pidada, laskus vaarao läbirääkimistesse: „Minge ohverdage oma Jumalale siin maal.” Aga Mooses vastas: „Ei ole sünnis nõnda teha, sest see, mis me ohverdame Jehoovale, oma Jumalale, on egiptlastele vastik...” Ja vaarao ütles: „Ma lasen teid minna... ainult ärge minge väga kaugemale” 2 Ms 8,21—24.

Suutmata inimsüdamest Jumalat välja tõrjuda, veenab Jumala-eitus inimest piirduma usulise tegevuse miinimumiga: „Ärge minge liiale! Uskuge pealegi, kuid ärge laske seda välja paista! Piirduge „rahvakirikuga” tasandiga. Olge nagu teised inimesed!”

Pärast jätkuvat kõvasüdameelist oli vaarao sunnitud taas otsima kompromissi: „Minge teenige Jehoovat, oma Jumalat! Aga kes need minejad öieti on?” Ja Mooses vastas: „Meie läheme oma noorte ja vanadega, oma poegade ja tütardega, me läheme oma pudulohjete ja veistega...” Tema aga ütles neile: „Te näete ka ise, et teil on kuri nõu! Nõnda ei sünni! Mingu ainult mehed ja teenigu Jehoovat” 2 Ms 10,8—11.

Mingu vaid vanad ja täitku oma usukombeid, lapsed jätke rahule: nemand teku oma valik täiskasvanuks saades.

Kogenud, et Iisrael ei soovi oma lapsi pantvangidena Egiptusse jätta, üritas vaarao veelkord: „Minge teenige Jehoovat! Ainult teie pudulohjete ja veised jäägu paigale” 2 Ms 10,24.

„Kus on su varandus, seal on ka su süda.” Vaarao eeldas, et ilma karjata — elatisallikata — teevad nad tõesti vaid väikese tiiru ja naasevad tagasi Egiptusse.

Iga inimene, kes otsustab hakata tees ja vaimus Jeesust järgima, seisab silmitsi oma eelarvamuste mõ-

rete ja kaasinimeste ütlusega: nii riskeerid sa kaotada oma positsiooni ühiskonnas, senise sõpruskonna, omaste lugupidamise ja südamliku kontakti, kasulikud ärisidemed. Sa kannad ju materiaalselt kahju!

Enne, kui Iisrael Egiptusest lahkus, pidi ta talletama meelde vabaduse hinna.

Lahkumisõõl tapeti ja söödi paasatall. Talle verega võiti kodade uksepiitasid. Surmaingel läks sel õõl läbi Egiptuse, jättes puutumata vaid need pered, keile koduuksel oli vere märk. Jumal ei päästnud inimesi rahvusliku kuuluvuse järgi. Vahe tegi usk Jumalasse ku Lunastajasse. Vabadust ja elu ei saanud keegi oma teenete, vaid ainult lunastuse läbi. Keegi suri nende eest. Veremärk uksepiidal tunnistas sellest.

„Meie paasatall Kristus on tapetud,” ütleb Paulus 1 Kr 5,7. See vabadus, rahu, elu ja tulevik, mida Jumal kõigile pakub, läks maksma Tema elu. Iisraeli rahva „sünniloos” peegeldub rõõmusõnum Jeesusest. „Aga kõigile, kes teda vastu võtsid, andis ta meelevalla saada Jumala lapsiks, kes usuvad Tema nimesse” Jh 1,12.

Jumal lubas vastupanul tõusta ja ägeneda, et inimesed veenduksid sügavamalt orjuse olemuses ja neis kasvaks nii soov vabaneda kui ka veendumus Jumala armastusest. Otsus küpses ja rahvas lohas.

Pauluse sõnade kohaselt sümboliseerib otsustav ja võidukas Kõrkjamerest läbimine ristimist (1 Kr 10,2).

On tähelepanuväärne, et vahele selle eel leidis aset vaarao meeleheitlik rünnak. Inimesed heitsid, tundsid kõhklust ja kartust; toimus otsustav lahkulõõmine kogu senisest (patu)orjusega seotud minevikust. Iisraeli tundis elu Egiptuses; nüüd tuli tal astuda tundmatusse. Ometi võis ta usaldada Vabastajat.

Sellest maailmast lahkulõõmine ei tähenda elust võõrdumist. Jumaliku reaalsuse tajumine ei tähenda argireaalsuse eitamist, vaid paneb väärtused lihtsalt õigesti järjekorda.

Mere teisel kaldal tõusis hõiskavast südamest taeva poole länu- ja võidulaul — laul Vabastajast ja vabanemisest.

Siiani kajastas jutustus kristlaseks saamise kogemust; järgnevad kõrberännakuaastad kujutavad kristlase elu. Elu näitab, et liiga palju orjapõlvpärandit on ballastina Egiptusest kaasa võetud. Sellest tuleb teel vabaneda, et Tõotatud Maa-le võiks siseneda lõplikult vaba rahvas.

Kuid see on juba omaette peatükk.

REIN KÄSK

Olla
 otseskohe, kuid mitte armutu.
 Tundlik, kuid mitte ärrituv.
 Püüdlük, kuid mitte pealetükkiv
 Avral, kuid mitte kriitikameelela.
 Ustav, kuid mitte jaandumatu.
 Veendunud, kuid mitte fanaatik.
 Heatohtlik, kuid mitte kohillane.
 Vägivallatu, kuid mitte kaitsetu.
 Järjekindel, kuid mitte hoolimatu.
 Teovõimeline, kuid mitte ennasitais
 Halja mõister, kuid mitte kergemeelne.
 Lihtne, kuid mitte lihtsameelne.
 Lahutamatu Jumalast, kuid mitte eraldatud
 maailmast.

M. G.

Maailma imeäärseim raamat.

Kas võime Piiblit usaldada?

Kas Piibel räägib tähtsast asjast ka tänapäeval? Nii kuulutasid sellel sügisel müürilehed Tallinnas. Toimus seitsmenda päeva adventistide koguduse poolt korraldatud evangeelne kampaania. Seminari viis läbi eesti päritoluga pastor-evangelist Uus-Meremaalt Rein Mühlberg. Tema-ga koos külastas Eestimaad ka SPA Uus-Meremaa Põhja Liidu president Bill Townend. Seminar toimus Tallinna Ohvitseride Maja saalis viiel öhtul nädalas viie nädala jooksul kaks korda öhtu jooksul — kord tõlkega eesti keelde, kord vene keelde. Nii kuulsid Piiblit tõesid sajad mõlemast rahvusest inimesed.

Palusin kahel meie jaoks nii eksootiliselt maalt tulnud Jumala Sõna kuulutajal rääkida natuke iseendast.

R. Mühlberg: Olen sündinud Sigmaringas, Saksamaal, 1949. aastal. Mu vanemad on eestlased. Isa on pärit Tallinnast ja ema elas Pärnus. Elasin Saksamaal 6 aastat, siis kolisime perega Austraaliasse. Vend on minust 18 kuud noorem.

Tutvusin oma abikaasa Ericaga Perthis, Lääne-Austraalias ja abiellusin 1969. aastal. Viis aastat olin ma äri-mees Perthis; tegelesin maavalduste ja ehitistega. 1972. a. alustasin õpinguid adventistide ülikoolis Avondalesis, et saada evangeeliumitööliseks. Meie esimene tütar Nerissa on praegu 20-aastane ning töötab erasekretärina; teine tütar Danielle suri neli kuud pärast sündimist. Lõpetasin kooli 1976. a. ja alustasin oma teenimistööd väikeses maakohas New South Walesi osariigis.

Hetkel olen jutlustajate liidu sekretär ja hingamispäevakooli juhataja SPA Uus-Meremaa Põhja Liidus, kuhu kuulub 8200 liiget 74-s koguduses. Minu töös on olnud kaalukas osa avalikel evangeelsetel seminaridel. Olen läbi viinud umbes 50 evangeelset kampaaniat. Meretagustes maades saan seminari pidada umbes kord aastas; suurem osa mu tööst hõlmab Uus-Meremaad.

B. Townend: Mina olen SPA Uus-Meremaa Põhja Liidu president. Olen ametis olnud 24 aastat. Ma armastan oma tööd pastorina. Meie peres on kaks last. Kylie on 19-aastane ja õpib pedagoogikat ning Bradley on 16-aastane ja tal on koolis käia veel kaks aastat.

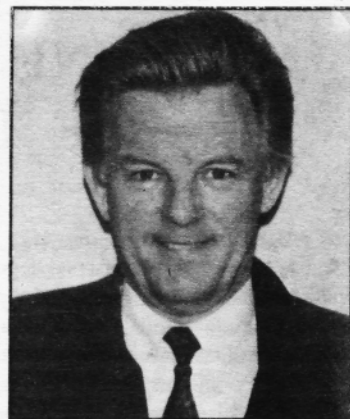
Millised on teie muljed Eestimaast?

R. M. Sõit Eestisse ja evangeelse seminari läbiviimine siin on olnud minu jaoks väga meeldiv. Kindlasti meeldinuks siin olla ka mu emale, sest ta armastab Eestit. Kahjuks suri ema enne, kui ma siia jõudsin. Tegu on mu esimese Eesti-reisiga. Minu jaoks on olnud huvitav kuulutada kahe tõlgi vahendusel. Kaks seminari öhtu jooksul on päris suur koormus, kuid ma nautisin sellist võimalust.

Puudust olen tundnud inimeste külastamisest nende kodudes. Austraalias ja Uus-Meremaal külastan ma kuulajaid kodudes ja uurin koos nendega Piiblit.

Siin oleku aja jooksul on mul olnud võimalus käia ka Riias, Peterburis, Tartus, Pärnus ja mujal.

Minu parimad muljed Eestist on inimesed. Nad on sõbralikud ja neis on soojust, mis paneb mind tundma ennast nagu kodus. Mul on kahju siit lahkuda, sest

REIN MÜHLBERG.

maha jääb suur hulk häid sõpru.

B. T. Ka minu parim mulje Eestimaalt on inimesed. Nad on sõbralikud ja evangeeliumile vastuvõtlikud. Samuti hakkasin armastama Tallinna vanalinna. Tallinn on väga ilus linn.

Mis on teie seminaride peasonu?

R. M. Evangeelsetel seminaridel tahan inimestele öelda, et Kristus on kogu töö keskpunkt. Tema armastus peab sama valdavaks meie südames. Kõik piibellikud doktriinid on Kristuse-kesksed. Pääsemine on Jumala and.

Miks te räägite nii palju hingamispäevast?

R. M. Hingamispäev on mälestusmärk loomisest ja lunastusest. See sunnab meie tähelepanu Kristusele kui Loojale ja Päästjale. Kui ma jutlustan Kristusest, kuulutan ma Temast ka kui hingamispäeva Isandast.

Kuidas te suhtute teistesse uskonkondadesse?

R. M. Ma usun, et me peame tõsiselt otsima võimalust rääkida nende inimestega Jumala Sõnast, nii et me kõik jõuaksime Kristusele lähemale. Me peame omama piibellikku seisukohta valearu-saamade suhtes, ja kutsuma inimesi üles olema truud tõe üle nii, nagu see on avaldatud Jumala Sõnas.

Kuidas suhtuvad teie maa päriselanikud Jumalasse?

R. M. Austraalia päriselanikel aborigeenidel on oma usundid, mis kesken-duvad vaimude ja esivanemate kultusele. Kuid mitmedki päriselanikest on pöördunud Kristuse poole. Sama kehtib ka Uus-Meremaa maoriide kohta.

B. T. SPA kogudusel on Uus-Meremaal 10 500 liiget, 95 kirikut, 17 kooli, haigla ja laiaulatuslik terviseliku toidu valmistamise organisatsioonide võrk.

Väideti, et Jeesus Kristus tuleb tagasi 28. oktoobril sellel aastal.

Mis teie sellest arvate? Millal Jeesus tuleb tagasi?

R. M. Ükski inimene pole võimeline ette ütleva Jeesuse tagasituleku aega. Me ei tea, millal Ta tuleb tagasi. Me võime ainult teada, et see on lähedal.

Rein Mühlberg ja Bill Townend armastavad tõeliselt oma tööd. Nad on leidnud oma õnne Issandas. „Jumala headus on uus ja erutav iga päev,“ kinnitas Rein Mühlberg. Tuhandete inimeste südamesse sai külvatud Jumala Sõna seeme ja 109 inimest ristiti.

ARUANNE JEESUSE USUST

18

(Algus „Meie Ajas” nr. 1(7) 1990)

Nädala esimesest päevast sai tegelik pühapäev alles keiser Konstantinuse ajal 300-ndate aastate algupoolel.

Selline on lühidalt öelduna ajalooline tõde hingamispäeva ja pühapäeva kohta paari esimese kristliku sajandi jooksul. Uues Testamendis ei leidu mingit sellekohast märget, kõnelemata siis, et seat räägitaks hingamispäeva asendamisest nädala esimese päevaga.

Miks keiser Konstantinuse tegevus viis siiski selleni, et pühapäev tõrjus lõpuks välja hingamispäeva? Keiser Konstantinus, kelle troonileasaamine tähendas uuc ajajärgu koitmist tagakiusatud kristlusele, taigus valitsejana, et ühtne usk tugevdaks riigivõimu. Paganaid ja kristlasi ühendavaks lüliks näis sobivat pühapäev; roomlased austasid seda päeva „päikesepäevana”, kristlikes ringkondades aga omandas see päev vähehaaval üha enam tähelepanu kui Issanda ülestõusmise mälestuspäev.

Ühine puhkepäev näis olevat meeltemööda nii kristlastele kui paganatele. Ometi on põhjust märkida, et kuulsas pühapäevaseaduses a. 321 ei nimeta Konstantinus pühapäeva „Issanda päevaks”, vaid „päi-

kese austusväärseks päevaks”. See seik kõneleb tabavalt sellest, kummale poole kaldus kaalukauss.

Hiljem hakkas Rooma piiskopi poolt juhitud katoliiku kirik kohandama kümnes käsus olevat hingamispäevakäsku pühapäeva pidamise- ja nõudis nädala seitsmenda päeva pühitsemisest loobumist. Katoliiku kirik on avameelselt tunnistanud, et pühapäeva pühaks pidamiseks puudub Kristuse korraldus ja Piibli autoriteet; ainus alus on kiriku määrus. Sama tõesid usupuhastajad 1500-ndatel aastatel, ja seetõttu viidatakse Augsburgi usutunnistuses tõsiasjale, et Rooma kirik rõhutas selle abil oma võimu: „Hingamispäeva muutmine on ainus näide, mida tuuakse jõuliselt esile siis, kui tahetakse rõhutada kirikuvõimu vägevust; tegi ju kirikuvõim muudatusi Jumala kümnesse käsku, muutes selles midagi.”

Protestantide probleem

„Protestantidel, kes väidavad, et Piibel on nende usu ainus juhtnõör, ei ole mingit alust pühapäeva pidamisele. Selles küsimuses on seitsmenda päeva adventistid ainsad järjekindlad protestandid.” See katoliiku kiriku ajakirjas esitatud tõdemus („The Catholic Universe Bulletin” 14.8.1942) osutab protestantide probleemile.

Seitsmenda päeva adventistide poolt omaksvõetud protestantlik põhimõte „Piibel ja ainult Piibel” viis sinnani, et Kristuse tuleku ootajad hakkasid suure adventäratuse järgselt pidama Piibli hingamispäeva nagu nii mõnedki evangeelsed kristlased olid juba varem teinud. Piiblit põhjalikumalt uurinud, märkasid nad, et hingamispäev on Issanda Jeesuse poolt sisse seatud ja endiselt jõus olev püha päev.

Nad nägid ka Ilmutuseraamatu suures usupuhastuskuulutuses selget viidet hingamispäevakäskule. Keskaeval igavest evangeeliumi kuulatav ingel kasutas peaaegu samu sõnu, mis esinevad hingamispäeva-

PERENURK

ÜKS ELU TÄHTSAIM VALIK

Võibolla tundub sulle, et sõna „valida” pole kohane seoses abiellumisega. Inimest ei valita ju nii nagu tapeteid toaseinale. Tõepoolest. Abielu sõlmimine eeldab armastust. Pole võimalik süttida automaatselt põlema ükskõik kelle suhtes. Alati ei sütti õrnad tunded mõlemapoolselt. Ka ei pruugi sinu jaoks võimalikud abikaasakandidaadid rivistuda üles su 20-ndaks sünnipäevaks. Ometi on abiellumine alati valik. Laulatusteenistusel küsib kirikuõpetaja: „Kas sa tahad võtta...” Lisaks armastusele on kõne all valik. Üks elu tähtsaim valik. Sinu kohus on kaaluda, kellega abiellumine on tark tegu nii sinu kui su tulevase abikaasa seisukohalt.

„Ära üldse abiellu, siis sa vähemalt ei eksi valikuga,” soovitab keegi. Kahtlemata on see parem lahendus kui ebaõnnestunud valik. Kuid see pole ideaallahendus. Jumalgi tões Eedenis, et Aadamal polnud hea olla ükski.

„Elage koos, jõuad järele mõelda. Võibolla hiljem abiellute,” soovitab teine. See on halb lahendus. Vabaabielu on libaliit; liit, mis ei olegi liit, liit, mida ei sõlmita, vaid kuhu satutakse. Mõte prooviabiellust, kus harjutatakse kooselu, mis peaks tagama hiljem sõlmitava abielu kestvuse, on pet-

tekujutelm. Liititi tead, et Jumal ei poolda sellist lahendust. Miks? Sellepärast, et Jumal armastab inimest liiga palju selleks, et jätta ta võtan-jatan liisumängu.

Mida siis teha? Soovitan sulle usaldust Jumalasse. Abielu on tähtis valik. Sellega ei tohi ülepeakaela kiirustada. Algul on armastus täiesti pime. Ära abiellu veel sellel perioodil. Tutvu inimesega, keda sooviksid näha abikaasana, ka argielus. Saa tuttavaks tema pereliikmetega. On tõenäoline, et ta kohtleb sind hiljem nii nagu ta kohtleb oma ema ja isa.

Arutle asja oma lähedaste sõpradega ja kaalutle vanemate arvamust. Palu tõsiselt Jumalalt juhtivust. Kaalutle, kas abielu mõjutab sinu suhet Jumalaga positiivselt või negatiivselt.

Ära abiellu enne, kui oled kindel, et sõbrustad sellega, keda usaldad. Mõtle sellele, kas te olete valmis end tõeliselt siduma teineteisega; hindama teist sellisena, nagu ta on, ka siis, kui te näete kedagi kaunimat ja tublimat? Kas te saate jagada teineteisega oma kartusi ja unistusi, olla üksteisega lõpuni avalad ja tunda rõõmu, et te saate teineteisega kõike jagada? Kas te tahate arendada oskust anda andeks ja paluda andeks?

Võibolla nõuab see kõik paari aastat aega. Kuid pea meeles: õige abikaasa leidmine on pool abieluõnnest. Teine pool seisneb selles, et ka sina ise oled õige. Selle kinnitamiseks kulub kogu ülejäänud elu.

E. R.

(„Nuori usko” 1/92)

*Mu südames üks koht on kodumetsa jaoks,
mis muserdatud ajast, kadakane, paene.*

*Siin iga puu ja pöösas nagu emasüle
mind võtab vastu, kui ma võõrsilt tulen.*

*See paik on armastava Looja kätest antud,
et mõista armastust, mis suur ja püha.
Ja kuigi tuuled kodunt kaugemale on kandnud,
mind kutsub ikka kodumetsa müha.*

*Mind kõnetab mu Jumal kodumetsas.
Ta räägib armastusest, hoolest igas lehes,
raos, okkas, marjas, haljas kasvus.
Need kõngib Isa pojale, kes tuleb koju.*

*Mu südames üks koht on kodumetsa jaoks.
Ma palun Päästjal minus kõike muuta,
kuid soovin, et see paik must iialgi ei kaoks.
See aitab tervet südant Talle anda.*

R. Lõhmus

käsu põhjenduses: „... kumardage teda, kes on teinud taeva ja maa ja mere ja veteallikad” (Ilm 14, 7). Loomistöö mälestuseks sisseseadud hingamispäeva pühitsemine märkis ju au andmist Issandale ja Tema kumardamist kõige Loojana.

Protestantlike kirikute enamik on uuesti jõuliselt esile tõstetud puhkepäeva küsimuse tõttu sattunud keerulisse ja vastuolulisse olukorda. Tahtmatu usupuhastust jätkata puhkepäeva puudutavas küsimuses on sundinud protestante arendama teoloogilisi argumente nii hingamispäeva ehk Jeesuse puhkepäeva tagasi lükkamise nimel, kui ka pühapäeva ehk kirikliku autoriteedi ja traditsiooni poolt toetatava puhkepäeva alalhoidmise nimel. Siinkohal on ilmnenud iselaadne probleem: pühapäeva pooldajad ei jõua üksmeelele selles, miks nad pooldavad pühapäeva. On kaks vastuolulist põhjendust.

„Üht suunda esindab „sabataaride” nägemus pühapäeva pidamisest. Selle kohaselt räägib puhkepäevakäsk nädala esimese päeva pidamisest; s.t. pühapäeva tuleb austada samal viisil nagu austati hingamispäeva enne Kristuse ülestõusmist. Seetõttu usuvad paljud ka meie ajal, et pühapäeval puhates täidavad nad kümnes käsus öeldud korraldust.

Teist suunda esindab õpetus, mille järgi hingamispäev tühistati koos kogu Siinail antud käsuõpetusega siis, kui Jeesus löödi risti. Öeldakse, et pärast Kolgatat polnud kristlik kirik enam kohustatud pidama mingit puhkepäeva, kuid kristlased leidsid olevat sobiva pühitseda nädala esimest päeva Kristuse ülestõusmise auks. Sellise nägemuse pooldajad leiavad, et pole patt teha pühapäeval tööd, ehkki nad panevad töötegemist siis pahaks.

Nii on protestandid viinud end olukorda, kus neil tuleb valida emb-kumb põhjendamata võimalus: tuleb valida kas hingamispäeva muutmise teooria, mis eeldab tunnistamist, et kiriklik autoriteet ületab

piibelliku autoriteedi, või valida kümmet käsku kõrvaldav teooria, mis hävitab pühapäeva pühitsemise igasuguse teoloogilise aluse” (R. Lewis, „The Protestant Dilemma”).

Kuivõrd lihtsam, järjekindlam ja ennekõike piibellikum oleks pöörduda tagasi Jeesuse puhkepäeva juurde ja järgida seda nii, nagu see on Tema käsu ja eeskuju kohane! Kuivõrd tähendusrikkamaks muutuks kristlik jumalateenistus, kui seda peetaks päeval, mida Issand selle tarvis õnnistas ja pühitses!

Märk loomisest ja lunastusest

Hingamispäevakäsk on kümnest käsust kõige evangeelsem. Siin pole kübetki oma tegude maitsest, kuna just hingamispäev eeldab oma tegudest loobumist. Hingamispäev kõneleb Jeesuse täideviidud tööst. Hingamispäev tunnistab Kristuse nii Loojaks kui Lunastajaks. Jeesus puhkas loomistöö lõpul. Jeesus puhkas ka lunastustöö lõpul. „Kõigile, kes võtavad hingamispäeva vastu märgina Kristuse loovast ja lunastavast väest, saab see olema rõõmupäev... Meenutades kaotatud Eedeni rahu, kõneleb see ühtaegu rahust, mille Kristus taastab.”

Hingamispäev on märk lunastusest, märk ristist. „Ristist leiame Jumala täideviidud ja täieliku töö. Kristuses saame me rahu. Temas leiame me hingamise. Rist viib meid tagasi algusesse, sellesse, „mis oli alguses”. Nädala seitsmendal päeval rahus olemine on märk tõsiasjast, et Jumala täiuslikus töös sellisena nagu seda nähakse loomises ja ristil, leiame me rahu patust.”

Nii seondub hingamispäev lahutamatu usust õigekssaamise kuulutusega. Ilma usu kaudu toimuva osasaamiseta Jeesuse õigusest kaotab hingamispäev oma tähenduse. Selle päeva pelk väline pidamine on mõttetu.

Hingamispäeva seondumine loomise ja lunastusega teeb sellest suure lunastusajaloo mälestusmärgi.

Minu lugu

Ma ei armasta endast rääkida, kuid möödunud suve sündmused on tinninud sellele, et ma ei saa vaikida.

Olen sündinud usklikus peres, kuid teismeeas oli minu elus periood, mil jäin Taevaisast kaugeemale. Tagantjärele mõistan, et sellel eaperioodil peaks hoidma eriti lähedast ühendust taevaga; ühenduse puudumine sai saatuslikuks kogu mu järgnevale elule.

Ühel Jüripäeva õhtul tutvusin oma tulevase abikaasaga. Järgnes pikk sõprus. Kuna ta töötas kaugsõidu autojuhina, reisisin palju. Käisin mitmel korral kaugel mägedes. Meil oli tore. Kuid juba sel ajal oli

tal probleeme alkoholi ja tubakaga. Minu lapsepõlvkodu oli olnud neist vaba ja mulle olid need vastuvõetamatud.

„Ära karda,” ütles ta, „sinu kõrval suudan ma kiusatusele ei öelda.” Kahjuks polnud see nii.

Meie sõprus oli kaheksa aastat vana, kui võitsid tunded, mitte mõistus, mis ütles, et mul saab raske olema. Olin nõus kõike kannatama. Abiellusime.

Ainult Jumal teab, kui palju pisaraid on veerenud üle mu põskede neil järgnevatel aastail mu elus. Oo, kuidas ma ootasin hingamispäevi, mil sai kirikus uuteks argipäevadeks

jõudu laadida. Mu mees oli väga heasüdamlik ja sõbralik, kuid tal oli liiga hea süda selleks, et ütelda ära sõpradele, kes pakkusid lõbusat seltskonda, ja naistele, kellele meeldis ta kräsupäa.

Mõne aasta pärast saime endale ilusa, mugava kodu. Pealtnäha oli meil kõik olemas — auto, oma kodu ja kaks armsat poisipõnni. Puudus peamine: kodurahu, üksteisemõistmine. Kui Jumal on isa südames, kui Jumal on ema südames, kui Jumal on laste südames — kui Jumal on kõigi südames — on kodu õnnelik.

Rääkisin teile, et ootasin hingamispäevi, kuid samas ka kartsin neid. Oleksin nii väga soovinud kogu perega kirikusse minna, aga rahupäeva hommikutüütoimus võitlus: kas lapsed emaga kirikusse või isaga autoga sõitma. Enamasti tulid lapsed ikka minuga, sest Jumal kuuleb palveid.

Kui puuduvad ühised huvid, ühised sõbrad, hargnevad teed lahku. Mu mees soovis olla koos minuga, kuid soovis olla koos kinos, baaris ja pidudel. Ta soovitas jätta lapsed naabri hooleks. Minu süda ei lubanud seda. Vahest tuli ta meiega ka kirikusse, et mind pärast oma suuri minnalaskmisi mitte kurvastada, kuid mina ei suutnud minna temaga.

Ühel eluhetkel pidin endale selgeks tegema, et meie isa oli leidnud endale rõõmsa tüdruku, kellega tal olid ühised huvid. Seisin valiku ees. Mees ütles: „Kas sa tuled nüüd mi-

nuga kaasa? Ainult siis, kui sa jätad kirikuskäimise ja oma Jumala, elan teiega edasi!” Ta oli elanud isegi tervelt kaheksa pikka aastat oma kodus, kus ei saanud vabalt teha seda, mida oleks soovinud: toas suitsetada ega sõpradega lõbutseda.

Olen Jumalale südamest tänulik, et Ta andis mulle jõudu ja tugevust. Oleksin mehele järele andes kaotanud kõik, sest ilma Jumalata on elu tühi.

Nii jäimegi poistega kolmekesi. Nüüd polnud meil enam ka autot. Olin käinud autoga tööl, sest elasin linnast kaugemal. Öhtupalvetes palusid poisid tihti, et Taevaisa teeks nii, et me saaksime auto; kuid kõik meie plaanid varisesid kokku. Kord ütles üks poistest, et me ei saagi autot.

Agasellei suvel kingiti meile auto. Kingitusest kuuldud pidin tuge otsima, et mitte tasakaalu kaotada. Üks kallis öde Soomest tegi meile sellise kingituse!

Mõistsin, et Jumal on valmis ja tahtlik kuulma ka oma kõige silmapaistmatuma lapse palvet. Mõistsin, et Jumal näeb mind ja mu peret niisama, nagu poleks Tal maa peal ühtki teist, kellele oma hoolitsust jagada; ühtki teist, kelle eest Ta andis oma kalli Poja. Mõistsin, et Taevaisa armastab meid tõesti väga, kuigi Tema süda on meie pärast vahel kurb olnud. Temal pole tõesti midagi võimatut.

Rutti Ader

KONVERENTSIL TAANIS

Oli esmaspäeva, 22. juunil varahommiku kaunis päikesetõus. Olime kihutanud ilma puhkepeatusteta läbi õõ Stokholmist Göteborgi sadamasse, et esimese laevaga üle väina saada. Hiljemalt kell 13 kohaliku aja järgi pidime registreerima oma mandaadid Taanis, Vejlelfjordi toimival Piiblikonverentsil. Laevasõit Göteborgist Frederikshavnisse kestis juba ise kolm ja pool tundi ning nii jäi ülejäänud 150 km läbimiseks Jüütimaal paar tundi. Oleksime võinud küll päev varem teele asuda, sest konverents Turus, millel eelnevalt olime osalenud, oli lõppenud nädal tagasi, kuid hiljem saime selgeks, et täpselt planeeritud kohalejõudmine oli majanduslikult küllalt kaalukas. Üks lisapäev oleks maksnud delegaatide perekonnaliikmetele sadu Taani kroone.

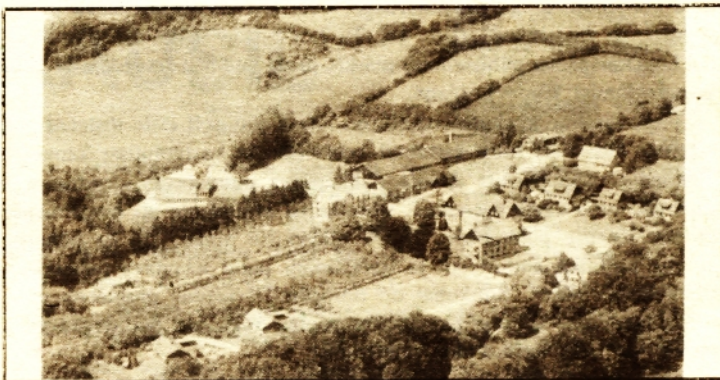
Mina ja mu abikaasa võisime siseneda Taani kuningriiki tänu Adventkoguduste Soome Liidule, kelle delegatsiooni hulka me olime arvatud ja kes kandis meie esinduskulud. Kõigile konverentsile saabunuile anti rinnamärk nime ja vastava riigi nimega, mille all oli väike riigilipu kujutis. Meile antud rinnamärgil oli nimi ja ESTONIA ilma lipuvärvidega. Kuna meie lülitumine Soome delegatsiooni koosseisu oli toimunud viimasel hetkel, oli info meie ja meie maa kohta korraldajatel puudulik. Laenasin konverentsisaali kõrvalt lastetoast värvipliiatsid ja joonistasin oma märgile sini–must–valge lipu mitte marurahvuslikest tunnetest, vaid selleks, et olla oma maa esindaja Kesk–Euroopa Divisjoni Piiblikonverentsil. Ühtlasi soovisin

olla elav tunnistaja Jeesuse Kristuse tööst: „Sest sina oled... oma verega Jumalale ostnud inimesi kõigist suguharudest ja keeltest ja rahvaist ja paganahõimudest” (Ilm 5,9). Peale Taani, Norra, Rootsi ja Soome olid konverentsil veel mõned esindajad Horvaatiast, Jugoslaaviast, Ungarist ja Inglismaalt.

Lunastuseta, s.t. Piibli ja selle sõnumi lahtimõtestamise eest kandsid hoolt Andrews Ülikooli (USA) ja Newboldi Kolledži (Inglismaa) õppejõud.

Terve järgnev nädal oli konverentsil väga tõine ja ühtlasi väga huvitav. Üldteema oli „Juttustamine ja elamine maailma ajaloo viimaseil päevil”. Tähelepanu keskenes enim kolmele teemaderingile: 1. Kristlike kirikute üldine ilmalikuks ja poliitiliseks muutumine ning selle mõju isiksusele. 2. Perekond, armastus, osadus ja sõprus koguduses. 3. Piibellik perspektiiv lõpuajast (Tn 11 ja 12 ptk; Mt 24; 2 Ts 2 ptk ja Ilmutuseraamatus kirjeldatud ülejäänud).

Andrews Ülikooli õppejõud Ton Paulien tundus eriti asjalik oma Ilmutuseraamatu käsitleuses just seetõttu, et ta lahendas Ilmutuseraamatu sümbolite probleeme üllatava kergusega Vana Testamendi sümbolika kaudu. Tulemuseks oli terviklik Piibli teoloogia. Väga põnev oli kuulata Uue ja Vana Testamendi teoloogia doktorit Bill Shea'd „Biblical Research Associate'st”. Ta on väga mitmekülgne mees; on töötanud arstina (kirurgina), arheoloogina ja nüüd töötab vaimulikuna. Alati särav hallipäine David Carrie, Trans-Euroopa Divisjoni Juttustajate Osa-

konna juht, pani vanepauside ajal kooslijad laulma tänu- ja ülistuslaule.

Sama rikkalik, kui oli vaimulik toit, oli ka Taani laud. Taanlased on toiduvaliku poolest kuulsad.

Vejlelfjordi ei sattunud ma nähtavasti õigele inimesele, kes oleks võinud tutvustada Vejlelfjordi kooli, s.t. paika, kus konverents toimus. Ilmselt käib selles koolis ligi kolmsada õpilast.

Meeldiv oli näha, et paljud delegaadid olid tulnud konverentsile perekondadega. Pereliikmete jaoks oli seminari korralduslik pool küll tasuline, kuid nähtavasti mitte ülesaamatult kallis. Ja arvestades konverentsi üht teemaderingi — perekonnaelu — oldi koos olemise nimel valmis ka kulutusteks.

Konverents lõppes 27. juunil Kristuse surma mälestusteenistusega.

Enne, kui Taanist lahkusime, sõitsime Ringstedisse pulma. Rings- ted asub Sjallandi saarel; samal saarel asub ka Kopenhaagen.

Kuna pruutpaari tulekuni oli veel pisut aega, vaatasing Ringstedi kiriku juures asuvat kooli. See oli mugav ja turvaline. Kindlasti ei suuda ka selline kool vältida kõiki halbu mõjusid, millele lapsed on välja pandud, kuid omalt poolt on tehtud

kõik, et tagada laste eluroom ja õnn ning juhtida nad õigusriiki, mille rajab Jeesus Kristus.

Sisenesime vaiksesse kirikusse. Saabus pastor koos tõlgiga. Pruudi ema oli Taanis elav soomlanna ja kutsutute hulgas oli palju soomlasi. Sisenes peigmees ja istus esimesse pinki paremas tiivas. Orkestrihelide saatel sisenes pruut teda saatva isaga. Isa ja tütar lähikondsetega asusid vasemasse tiiba. Nii istusid nad vastamisi peigmehe ja tema lähedastega kuni laulatuskõne lõpuni. Millele mõtlesid peigmees ja pruut üle kiriku teineteisele pilke saates!

Mina mõtlesin Jeesuse Kristuse võrdlusele endast kui peigmehest ja kogudusest kui pruudist. See, kes on sõber Kristusega, on rõõmsalt huvitatud koguduse kasvust ja valmidusest kohtuda Kristusega. Isa juhib meid Kristuse juurde, „et Ta viiks meid välja praegusest kurjast ajastust Jumala ja meie Isa tahte järgi” (Gl 1,4). „Kõik, mis Isa minule annab, tuleb minu juurde, ja kes minu juurde tuleb, seda ma ei lükka välja” (Jh 6,37).

Olime saanud rikkamaks heade sõprade poolest ning asusime koduteele. Jumal õnnistagu Taanimaad ja taanlasi!

GALINA ja VALDEK LÕHMUS

Kõik, kellele valmistab rõõmu ja õnne Jumala Sõna lugemine ja palvehetked, saavad jõudu elu Allikast. Sellised inimesed saavutavad südamepuhtuse ja mõtete teravuse, mis pole millegagi võimeldav.

Sõprus Jumalaga aitab häid mõtteid õilistada soovide, annab selge arusaamise tõest ning muudab tegevusarvandid. Jumal tunnistab oma poegadeks ja tütardeks inimesed, kes end näljaga seavad. Need on edu argipäevad ning nende arusaamine Jumalast ja neist muutub üha avaramaks. Neist saavad Issanda valguse ja tarkuse kandjad maailmas.

(T. G. White)

**„MEIE AEG” SOOVIB SEDA RÕÖMU JA ÕNNE
OMA LUGEJATELE JA KAASTÖÖLISTELE
ÜUEKS AASTAKS.**

Kirju teie ettepanekute, küsimuste ja mõtetega ootame toimetuse aadressil: EE2400 Tartu, Linda 9.

* * * * *

Kui hindate vaimulike teemade puhul järjepidevust, tellige koju „Meie Aeg” kogu aastaks!

Kuni 11. detsembrini '92 on võimalik vormistada „Meie Aja” tellimusi sidejaoskondades „Ajakirjanduslevi” tellimiskataloogi alusel.

Hiljem teatage oma soovist aadressil: EE2400 Tartu, Linda 9. Toimetus võtab tellimusi vastu kogu aasta vältel.

Aastakäigu tellimishind 1993. a. on 9 krooni (6 numbrit).

„MEIE AEG”

Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit
Toimetaja: Mall Vahtramäe
Toimetus: EE2400 Tartu, Linda 9
kontakttelefon: 7 94 48

Trükiarv 5 000
Esialgne ilmunissagedus 6 numbrit aastas
Tell. 2079. AS „Täht” Võrus.